

ne az ész találmányaira és a szív indulataira, mégha olyan szellemesek és élők volnának is. „Kicsoda megy fel az Úr hegyére? — az öt keresők nemzetsége, a Jákób nemzetsége, a kik a te orcádat keresik.“ Az igazságért folyó buzgó törekvéseinkből és imádságainkból is hiányzik a szentség, az Isten fensége előtti teljes hódolat, jóllehet ezekről sokat beszélünk. Hiányzik az igazi hódolat, hogy az Isten gondolatai mások és magasabbak minden emberi gondolatnál. Hiányzik a teljes komolysága annak az ismeretnek, hogy nem az, amit én gondolok, én hiszek és én mondok, hanem a te neved, a te országod, és a te akaratod hiányzik és ha ez hiányzik, nemcsak valami, hanem minden hiányzik. S ha ez hiányzik, akkor minden csak hiábavaló tanítás, mégha tiszta volna is.

Végül egy hatalmas felhívás foglal össze mindent: „Ti kapuk emeljétek fel fejeiteket, és emelkedjétek fel ti örökkévaló ajtók, hadd menjen be a dicsőség királya.“ A dicsőség hatalmas királya akar bevonulni. A mi bajunk nem az, hogy nincs elég segítség ajtónk előtt. Van; de az ajtó kicsi, szűk, keskeny a segítség számára. Hallásunk eltompult és elzárkózott. Isten akármilyen régóta beszélhet, nem halljuk és nem értjük úgy, hogy meg is érthessük és segíthessen is rajtunk. „Ti kapuk emeljétek fel fejeiteket, és emelkedjétek fel ti örökkévaló ajtók, hadd menjen be a dicsőség királya.“ Ezt a parancsot kell ismét meghallanunk és követnünk. Törpe, makacs, emberi gondolkodásunk ajtóját kell felemelnünk, hogy alkalmas edénye lehessen az a nagyságnak, világosságnak és győzedelemnek, amit Isten el akar benne helyezni. Az tehát a parancs, hogy alázatosak legyünk; mert nem a mi képességünk, nem a mi megértésünk és gondolkodásunk, hanem az alázatosság az a felemelt kapú, melyen át Isten hozzánk jöhet. Az alázatosság pedig annak a nagy dolognak a csodálását, várását és remélését jelenti, amit Isten rajtunk véghez visz; ahol ez a csodálás, várás és reménység megvan, ott ez a nagy dolog nincs messze.

Lehet-e ezt felhívással elintézni? Lehet-e ezt megparancsolni? „Emelkedjétek kapuk és örökkévaló ajtók“: hát csak ugyan parancs-e ez? Nem sokkal inkább híradás, ígéret? E felhívás azért szól hozzánk, mert a király jön, a király áll ajtónk előtt és amikor jön, meg is ajándékoz alázatossággal. Ez a király tesz minket alázatosakká, ő tisztítja meg szívünket és ő ad értetlen kezeket. A te királyod jön hozzád. Amit most

mondunk, az több emberi követelésnél és bölcsességnél; aki jön: *Jézus Krisztus*, az élő Isten Fia. Mást nem tehetünk: nyissuk fel a zárt, bocsáttassuk meg vakságunkat, dőreségünket, szívünk keménységét, és örvendjünk, hogy amit ez a zsoltár mond: igaz, úgy van, ámen.

Az Úré a föld! Az Istené az ember! Nem nyitjuk-e meg tüstént fülünket és szemünket?! Nem lélegzünk-e föl azonnal?! Nem értjük-e, milyen nagy dolog ez?!